

¿Per què el rock català dels 90 era tan dolent i el pop d'ara tan bo?

Fa uns dies, el director d'un diari esportiu madrileny deia en un article que aquest any els àrbitres estan ajudant el Madrid i perjudicant el Barça. Qui patia aquest sobtat atac d'objectivitat és el mateix que fa uns anys es va abonar a la tesi del *Villarato* que sostenia que els arbitratges estaven dirigits per tal que el Barcelona guanyés els partits. En un moment en què la realitat ja no es pot negar, dient el contrari, el que vol aquest senyor és reafirmar la seva antiga posició disfressant-se d'objectivitat.

És més o menys el que els ha passat als mitjans musicals que als 90 van carregar contra el rock català assegurant que era dolent, subvencionat, només apte per a adolescents sense res al cap, etcètera, etcètera. Ara aplaudeixen els nous grups de pop sense parar esment que sense els uns no hi hauria els altres i que algunes de les propostes que ara troben engrescadores haurien estat menyspreades sense contemplacions només que haguessin aparegut fa quinze anys. De retruc, aquesta obertura els permet seguir blasmant els grups dels 90.

Però hi ha encara un altre factor que cal tenir en compte. Les propostes artístiques espanyoles que arriben a les llistes de vendes o són insulses o estan protagonitzades per artistes amb anys - dècades- d'experiència. On són els equivalents a **Manel**, a **Els Amics de les Arts**, a **Mishima**?? La darrera llista de Promusicae consagra **Serrat & Sabina**, **Leiva** (provinent de **Pereza**), **Pablo Alboran**, **Sergio Dalma**? al costat d'**Els Amics de les Arts**. Aquests mitjans parlarien bé del nou pop català si el pop espanyol no estigués anestesiat?